

náčelník

SALAMANDR

přichází

06-2011

červen

duben

květen

březen

Siegel Cooper & Co.
Chicago.

Milí studenti, kolegyně, kolegové, čtenáři!

Konec školního roku se neúprosně blíží, studenti se snaží na poslední chvíli vylepšit své studijní výsledky, počasí ale mnohé odvádí spíše ven na kola a in-line brusle, k vodě nebo na taneční zábavy. Tak snad to dobře dopadne.

Ve výboru parlamentu jsme se domluvili, že vyjdeme letos už počtvrté. Přestože jsou to teprve dva měsíce od jarního čísla, sešla se mi řada krásných příspěvků, takže je se na co těšit. Dozvíte se, co se dělo ve škole i mimo ni, jaké akce, kurzy a výlety pro studenty se uskutečnily, co studenti plánují, na co budou dlouho vzpomínat – ať už to byl výlet nebo nová maturita.

Přeji všem hodně sil, vytrvalosti a pevné vůle do školního finišu a potom už hurááááááá na prázdniny. Užijte si je ve zdraví a pohodě a 1. září odpočatí a na školu natěšení NA VIDĚNOU ☺☺☺

-Hana Potměšilová, koordinátorka SPGH

Z ČINNOSTI STUDENTSKÉHO PARLAMENTU

Náš školní parlament pomalu bilancuje, hodnotí činnost za školní rok 2010/2011. Jedno je jisté. Sluší se poděkovat za práci těm, kteří byli velmi aktivní a z naší školy odcházejí – tedy maturanti. Velký dík patří jmenovitě Frenkymu (Jan Frank), který nejenže byl předsedou parlamentu, byl také zástupcem v Radě školy zvolený za studenty. Tyto posty zůstávají neobsazeny a musí se doplnit. Volba nového předsedy právě probíhá. O jednom ze dvou kandidátů – Iveta (6.C) nebo Jarek (2.A) rozhodujete vy, studenti od kvarty výše. Nebudu dále vyjmenovávat absolventy, kteří by to zasloužili, byla jich celá řada. V každém případě všem patří velký dík. Přejeme jim hodně štěstí a sil do další životní etapy vysokoškolského studenta. A komu letos nevyjde přijetí na vysněnou školu, vyjde to příště ☺.

Letošní rok byl pro nás velmi úspěšný. Uspěli jsme v obou soutěžích vypsáných Národním parlamentem. Připomínám, že za prezentaci činnosti našeho parlamentu jsme získali digitální fotoaparát a za návrh buttonu NPDM zase multifunkční zařízení – tiskárnu. Máme zástupce v Národním parlamentu, zúčastnili jsme se plesu NPDM, máme na dálku adoptovaného indického chlapce, výtěžek z adventního prodávání fruktózových hodinek pomohl k výcviku vodících psů, uspořádali jsme již pošesté školní ples, začali jsme dávat informace na web školy. V nejbližších dnech proběhne jednání zástupců vás, studentů, s panem ředitelem, na kterém se budou projednávat návrhy, jak co nejlépe využít poloviny výtěžku z posledních tří plesů, což dělá něco přes 40 tisíc korun. Jako aktivní parlament v Jihomoravském kraji se budeme podílet na založení krajského parlamentu. Tři zástupci nás budou v Brně zastupovat právě ve chvíli, kdy budeme finišovat s tímto číslem (neděle 15.6.)

-Hana Potměšilová

V Národním parlamentu nás zastupuje Iveta Jakubčíková, která byla do Předsednictva zvolena v Praze v loňském roce. Několikrát v roce se Rada i Předsednictvo setkávají na společném jednání. V květnu jedno takové proběhlo.

Zasedání Rady a Předsednictva Národního parlamentu dětí a mládeže

„Hlavně nezapomeňte přijet včas, naskytla se velmi zajímavá kulturně-vzdělávací akce, na kterou Vás chci vzít.“ Píše několik dnů před začátkem již čtvrtého zasedání R+P NPDM (13. – 15.5) do informačních e-mailů Jana Votavová, koordinátorka NPDM. Zarezervuji si tedy autobus, odjíždějící ve dvanáct hodin z Brna, a musím se smířit s tím, že v pátek se ve škole neukážu. Na hotel Prokopka, kde celý víkend zasedání probíhá, dorážím přesně na čas.

„Tak! Všichni obléct NPDM trička a tady máte vlaječky. Ta patří na tvář.“ Necháपavě na Janu zíráme. „Cože?“ Když tu prvním z nás začne docházet – právě probíhá mistrovství světa v hokeji! „Jani! To snad nemyslíš vážně“ spustí se najednou hlomoz, někteří jsou nadšení, jiní silně protestují. „No co co, nekoukejte se na mě tak, je to výchova k občanství! A rychle, už jsme měli vyjet!“ Ti, kteří ještě otálejí, jsou odvléčeni do koupelny nadšenými členy R+P a přinuceni „natetovat“ vlaječku na

obličej. A pak honem sednout na tramvaj směr Staroměstské náměstí. Tam už nás vítají tisícové davy českých fanoušků.

Zápas Česko – Švédsko už je několik minut v plném proudu. Dav modro-červeno-bílých fandů nás pohlcuje, není slyšet kloudného slova. „Neslyším přes to empétrojku!“ Jirka je, jako zarputilý odpůrce hokeje a davového šílenství, znechucen. Jana si zacpává uši kousky kapesníků a nadšeně se usmívá. „Takhle je to mnohem lepší.“

I přes prohru Čechů je naše koordinátorka spokojená. „*Tak to vidíte, i takhle může probíhat výchova k občanství. A večer zase hezky do práce!*“

(O víkendu se samozřejmě řešilo také mnoho důležitých věcí, jako je zakládání nových krajských parlamentů či projekty NPDM. Vypito bylo mnoho desítek šálků kávy, naspáno jen málo hodin. Přesto jsme si zasedání jako vždy velmi užili. (:)

-Iveta Jakubčiková, členka Předsednictva NPDM

Náš studentský parlament spolupracuje od svého vzniku s Národním parlamentem dětí a mládeže (NPDM) a zapojuje se do mnohých jeho aktivit. V tomto školním roce proběhl mimo jiné projekt Kecejme do toho.

Vyzývám studenty, kteří by rádi občas do Prahy jeli na některou z akcí, aby se nestyděli a přišli za mnou. Chválím ty z prvních ročníků, kteří svůj ostych odhodili a aktivně se zapojují do činnosti na národní úrovni. Věřte – je to zkušenost ☺. Umět veřejně vystoupit, jasně se vyjádřit, argumentovat, obhájit své názory, rozšířit své obzory dále než za okres Břeclav, setkávat se se zajímavými vrstevníky i osobnostmi kultury či politiky.

"Kecáme do toho"

Tento projekt existuje pod záštitou České rady dětí a mládeže, což je střešní organizace sdružení dětí a mládeže v ČR, která se snaží od roku 1998 zastupovat zájmy mladé generace u nás. Partner projektu je právě NPDM. Projekt se snaží vytvořit možnost pro mladé lidi, jak jednoduše vyjádřit svůj názor na věci, které se jich přímo týkají. Dává tak mladým lidem příležitost ovlivnit to, s čím nejsou spokojeni na celostátní úrovni, ale také na té evropské. Projekt si klade za cíl informovat mladé lidi o aktuálním dění a diskutovat jejich názory a postoje. Nabízí mladým šanci prosadit navržené změny do reálného života. Tento projekt by se dal jinak nazvat Strukturovaný dialog mládeže.

V dubnu jsme se tedy zúčastnili závěrečné konference projektu Kecejme do toho, která se konala v Praze. Tato konference byla jakýmsi zakončením celoročního úsilí jak projektového týmu, tak delegátů NPDM a studentů z celé republiky. Jednali jsme zde o tématech, která byla předmětem jednotlivých dialogů, jež probíhaly v průběhu roku. Na této konferenci se zhodnotily názory mládeže a vytvořila se určitá stanoviska, která studenti zaujímají. Témata jsou to velmi aktuální - př: poplatky na vysokých školách, státní maturita, šikana a kyberšikana, legalizace marihuany, zaměstnavatelnost mladých lidí, sexuální výchova na školách atd...

O těchto tématech mohou studenti v současné době hlasovat na stránkách projektu www.kecejmedotoho.cz. Tohoto setkání, kde se sjeli studenti z celé republiky, se zúčastnili i zástupci Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a Ministerstva sociálních věcí. Měli jsme možnost jim klást různé otázky, které se týkaly daných témat.

Jako zástupci SPGH máme velkou radost, že můžeme být součástí takového projektu, který podporuje participaci mladých lidí a jejich spoluúčast na věcech veřejných. Dnešní mládež je generace budoucnosti, a proto by nám nemělo být jedno, co se kolem nás děje.

-Zuzana Troubilová, 3. A, členka výboru SPGH a delegátka NPDM

Díky dvěma slečnám se nám podařilo obsadit další zajímavý projekt NPDM s názvem Nenech sebou zametat. Po jeho přečtení se nedočtete jednu věc. Že obě naše holky nás skvěle zastupovaly a v závěrečných náročných testech znalostí dané tematiky byly nejlepší 😊

Nenech sebou zametat

Národní parlament dětí a mládeže je apolitický orgán dětí a mládeže, který se snaží hájit zájmy mládeže na celorepublikové úrovni. NPDM se tedy věnuje i takovým tématům jako je šikana, kyberšikana atd., což jsou velmi aktuální témata dnešní doby. Zúčastnila jsem se spolu s Terkou z prvního ročníku školení, které pořádal NPDM v Praze. Toto školení navazovalo na konferenci Kecejme do toho, kde jsme také "kecali" na tato témata. Na program tohoto třídního školení, které lektorovali členové předsednictva NPDM byla Úmluva o právech dítěte, šikana a kyberšikana.

Úmluva o právech dítěte je mezinárodní právní dokument o lidských právech stanovující rozsah práv, která se

vztahují na každé dítě na světě. Šikana a v posledních letech díky počítačové technice také kyberšikana představují pro děti a mládež velké nebezpečí.

Cílem projektu je dodat účastníkům základní fakta o vybraných tématech, rozvíjet jejich komunikační schopnosti, dát jim rady a typy, jak určité situace v životě řešit.

Prošli jsme celým tímto pásmem workshopů a složily závěrečný test. Na konci školení jsme obdržely certifikát, že jsme lektoři na tato témata a můžeme pod záštitou NPDM pořádat workshopy po celé ČR. To znamená, že můžeme na jakékoli škole či DDM pořádat pro děti a mládež workshopy na zvolená témata. V našem případě máme v plánu pracovat v rámci Jihomoravského kraje a přednášky chceme odstartovat počátkem příštího školního roku. Jsem toho názoru, že podobné peer programy jsou důležité a působí v kolektivu dětí a mládeže jako prevence.

-Zuzana Troubilová, 3. A, členka výboru SPGH, delegátka NPDM a lektorka projektu Nenech sebou zametat

AKCE ŠKOLY

Jaro je tradičně soutěžní, čím více ke konci roku, tím více práce na projektech, výlety, exkurze. Proto se budeme věnovat jenom jedné soutěži, o které můžeme psát proto, že naši studenti byli natolik úspěšní, že se dostali až do krajského kola, a to proběhlo v červnu. Hlavně probíhaly exkurze, výlety, projekty.

PROJEKTY

Roboti nás baví

„Lego minstorms NTX“ je projekt, na kterém se podílí žáci gymnázia, konkrétně žáci tercie a sekundy. Profesorka Jirásková věnovala několik hodin programování robotů u nás na škole a částečné přípravy na jejich prezentaci na základní škole v Bílovicích. A určitě ne marně.

Ve čtvrtek 28. dubna naši programátoři robotů rozdělení na čtyři tříčlenná družstva holek a kluků představili své funkční roboty z lega na společné prezentaci na Základní škole ve Velkých Bílovicích. Soupeřilo celkem 12 skupinek z obou škol.

„Určitě tam nějaká konkurence byla, všichni byli dobří“ prozradila jedna z účastnic, když mi zároveň popisovala napnutou atmosféru před vyhlášením výsledků. Vyhlášení bylo rozděleno na dvě kategorie – Bílovice a Hustopeče. V hustopečské kategorii se na prvním místě umístily Šárka Hověžáková, Karolína Houdková a Petra Kratochvílová z tercie. K výhře jim pomohl nejen robot, který uměl vystřelovat balónek, ale i robotický pejsek Oliver. Výhrou bylo krásné tričko s logem projektu a určitě i „fajnový“ pocit z dobře odvedené práce ☺.

Plní dojmů po vyhlášení výsledků se naši šikulové odebrali plnit speciální úkol, který jim připravil pan Jirásek, a to naprogramovat v daném časovém limitu robota, který bude jezdit do tvaru čtverce. Úkol snad všichni splnili a za „odměnu“ se odebrali do tamní školní jídelny na oběd příjemně zmoženi „dnem robotů“ ☺

Na Hustopečské televizi jste mohli vidět reportáž, ve které naše vítězky i manželé Jiráskovi tento projekt představili.

-Valerie Kapková, tercie

Návštěva Portugalska

Příjemní obyvatelé, kulturní krásy i exotická kuchyně, v tomto duchu se nesla celá naše cesta do Portugalska ve dnech 4. – 9. května 2011. Naše výprava ve složení Aneta Zlámalová, Lenka Hrabalová, Klára Tomešová, Kateřina Radová v doprovodu dvou pedagogů, paní Čeperové a p. Šebesty se vydala vstříc novým zážitkům a přátelstvím díky programu Comenius a projektu Landscapes of Europe, ve kterém spolupracujeme se školami z Turecka, Bulharska, Rumunska, Itálie, Polska a Portugalska. Veselou mentalitu místního národa jsme mohli poznat díky ubytování v hostitelských rodinách i plněním zajímavých úkolů. Všichni se chovali velmi mile a tím nám zpříjemňovali pobyt. Navštívili jsme mnoho památek, jako např. malebné městečko Obidos, poutní místo Fátima, oceánem omývanou vesničku Nazaré, palác Sintra nebo centrum Lisabonu.

Atmosféra nás všechny okouznila. Poté jsme se už museli s Portugalskem rozloučit, ale nově navázaná přátelství, zkušenosti a zážitky nám zůstanou po celý život.

-Kateřina Radová, kvarta

A jsme u kurzů... Každé vydání Salamandru na ně upozorňuje. Snad i díky časopisu přibylo těch, kteří čtou třídní e-maily a všimají si nabídek zajímavých kurzů, workshopů, seminářů. Většinu z nich připravuje Jihomoravské centrum mezinárodní mobility, Vysoké učení technické nebo Masarykova univerzita. Všechny, které proběhly, byly zdarma, dokonce s občerstvením a většina s proplácením jízdného. Sledujte i nadále tyto akce. Jsou pro vás a jsou vám užitečné.

Učit se... Víme, jak na to?

Když jsem se prostřednictvím třídního e-mailu dozvěděla o nabídce kurzů profesního poradenství, neváhala jsem a hned jsem se přihlásila. Nabídka obsahovala semináře na různá témata, která nám – studentům do budoucna mohou pomoci při hledání zaměstnání nebo při dalším studiu na VŠ – např. „Poznej sám sebe“, „Nauč se prezentovat“ nebo kurz „Jak se efektivně učit“, který jsem 4. května 2011 absolvovala.

Z našeho gymnázia se přihlásilo celkem 5 studentů. Plni očekávání jsme se sešli v jedné z útulných učeben VUT v Brně. Přivítala nás velice příjemná lektorka, která se nás snažila zasvětit do problematiky studia a organizace času.

Během čtyř hodin jsme se dozvěděli mnoho užitečných rad a tipů týkajících se učení, poslechu výkladu, přípravy na zkoušku nebo efektivního čtení. Zjistila jsem, jak si lépe plánovat čas a rozvrhnout si činnosti v průběhu dne, také jak se efektivněji a lépe učit. Každý má v procesu učení své návyky a nejlépe ví, co mu při učení pomáhá a co ho naopak brzdí.

Forma semináře byla interaktivní – měli jsme možnost se sami zapojit do aktivit a různé učební metody si vyzkoušet přímo na místě. Lektorka měla schopnost zaujmout a přimět nás přemýšlet, takže jsme se ani na chvíli nenudili.

-Eva Vencovská, kvinta

Obvykle dvakrát do roka jsou vypisovány tzv. T-exkurze. O těch máte od druhých ročníků pravidelné informace na třídních e-mailech. Jako první je loni absolvovala Martina Karasová. Po motivačním článku Martiny, který jsme v Salamandru otiskli, jsem čekala, že do dalšího běhu kurzů přihlásí více studentů. Přihlásila se nakonec jenom jedna. Ale co - nemusí pršet, hlavně když kape. A prý to opravdu stálo za to. Na podzim budou vypsána další témata T-exkurzí. Možná jste se ani nepodívali na e-mail, jinak tomu nerozumím. Můžete pracovat z tepla domova, od PC, konzultovat své zájmy s odborníky, nakonec se dostat i do praxe a zkusit své vědomosti zúročit v nových dovednostech.

T - exkurze

„Uvažujete o studiu veterinární nebo humánní medicíny? Zajímá vás, jak vypadají jednotlivé orgány? Nebo si jen chcete vyzkoušet práci se skalpelem? Pak je T-exkurze Morfologie savců a ptáků určena právě pro vás!

*V teoretické části se postupně seznámíme s jednotlivými orgány a orgánovými systémy a zjistíme hlavní odlišnosti v jejich uspořádání u savců a ptáků. V praktické části kuzu budeme mít k dispozici kadaver psa (*Canis familiaris*) a kura*

*domácího (*Gallus gallus f. domestica*). Po předvedení ukázkové pitvy s výkladem budete mít možnost si samostatně vypítvat určené tělní oblasti nebo orgány. Kromě toho budete mít během exkurze přístup do osteologického a anatomického muzea, kde je soustředěna celá řada zajímavých preparátů nejen z našich domácích a hospodářských zvířat, ale i zvířat exotických.“*

Tak toto slibovala jedna z T-exkurzí, které jsou pořádány JCMM a Talnetu, což je vzdělávací projekt pro mládež od 13 do 19 let. Na výběr bylo z 6 témat, ale toto bylo nejlákavější, a proto jsem neváhala a přihlásila se. Letáček splnil to, co slíbil. Nejdříve mě čekalo několik lekcí na internetu. Po přihlášení do portálu jsem hned začala pročítat materiály poslané vedoucím exkurze. Ke každému tématu byly přiloženy nějaké úkoly, většinou rozšiřovaly naše znalosti o tématu, které jsme si právě prostudovaly a tak jsem ještě musela zapnout internet a pročítat různé odborné články, abych si vše zjistila. Moje snaha byla nakonec korunována a já jsem se po 4 lekcích vydala na Veterinární a farmaceutickou univerzitu v Brně, kde probíhala pitva. Jakmile jsme se sešli všichni a odložili jsme si stranou věci, šli jsme rovnou do pitevního sálu, kde už na stole ležela mrtvá těla zvířat. Nejdříve nám MVDr. Iveta Putnová předvedla pitvu malého psa. Poté jsme si zašli do slibovaného osteologického a anatomického muzea, kde byla velká sbírka koster, preparátů naložených v lihovém nálevu všech různých zvířat. Po krátké prohlídce jsme se vrátili do sálu a teď jsme měli možnost pitvat my. Pro velký zájem čeká druhou skupinu pitva někdy v těchto dnech (mělo nás být maximálně 13, nakonec se nás přihlásilo celkem asi 25), takže šanci dostanou určitě všichni. Proto neváhejte a přihlaste se do podzimních T-exkurzí. Stojí to za to. Informace najdete na třídních mejlech, kde jsem ho našla i já.

-Anna Halasová, sexta

(Na horním snímku kostra veverky, na spodním Anička při pitvě)

Poznej sám sebe

Vysoké učení technické nabízí pro studenty mnoho bezplatných kurzů. My jsme se přihlásily na kurz „Poznej sám sebe“ a tak jsme se tedy 2. června vydaly do Brna do Institutu celoživotního vzdělávání. Z počtu dvanácti přihlášených se nás ve školící místnosti nakonec sešlo jen osm plus lektorka Mgr. Magda Šustrová. Hned „na rozjezd“ jsme zjistili, jaký ze čtyř typů osobnosti (analytický, pohaněčský, laskavý nebo expresivní) jsme. Dostali jsme vyhodnocení testu, který jsme předtím museli vyplnit přes internet – týkal se našich strategií zvládnání stresu. Pak jsme z Jungova typologického testu zjistili náš osobnostní typ. Pokusili jsme se také pochopit, jak mluvit s jinými lidmi a zjistit pro jaké povolání se hodíme.

Paní Šustrová celou přednášku provázela historkami ze svého života. Také jsme se velmi pobavili při hře „Pivo“, kdy jsme měli „vynalézt“ nové pivo a předvést jej sponzorům. Na základě této hry jsme si uvědomili, jak se každý z nás chová ve skupině lidí a jakou „zastává“ funkci.

Jelikož ale většina z nás čekala od kurzu něco trochu jiného, než čeho se nám dostalo, byl pro nás připraven další kurz zabývající se přímo volbou povolání, který znovu vedla Mgr. Šustrová. A tak jsme jely do Brna podruhé. Než jsme se stihli všichni unavit, udělali jsme test pozornosti a pracování pod tlakem. Hned potom jsme dělali IQ test, který trval asi hodinu a půl. Musíme konstatovat, že byl velmi vyčerpávající a všichni jsme byli rádi, když byla vyhlášena malá přestávka. Po ní jsme se vrhli na další dva dotazníky: jeden - charakteristika osobnosti, druhý - zájmy a schopnosti. Při vyplňování těchto dotazníků jsme naštěstí již měli libovolně velký časový prostor. Také jsme každý měli osobní zhruba desetiminutový pohovor o našich zájmech, nezájmech a vysněné práci. Výsledky dotazníků bychom se měli dozvědět co nejdříve, tak snad už budeme mít jasněji v tom, co chceme jednou dělat.

Kurzy byly zajímavé, poučné, ale také zábavné. Paní Šustrová jako lektorka rozhodně zabodovala. Pokud bude možnost, znovu se na nějaký kurz VUT rády přihlásíme.

Karolína Hurdálková a Markéta Mušálková, 6.C

Dopravní soutěž mladých cyklistů

Každoroční soutěž ve znalosti „dopravního světa“ se tentokrát uskutečnila 29. dubna 2011 ve Velkých Pavlovicích. Utkaly se zde čtyřčlenná družstva základních škol a víceletých gymnázií z Hustopečska. Naše škola vyslala družstva v obou kategoriích - do 12 let primány a do 15 let terciány.

Sraz byl klasicky na autobusovém nádraží v 7:40, avšak my ze 3. C jsme se nevláčeli autobusem! Do Pavlovic nás odvezl osobně pan učitel Zemánek. Prima potom dorazila díky svým drahým rodičům, kteří je na místo dovezli.

Na místě jsme se zaregistrovali, dostali jsme „SPZtky“ (to aby pořadatelé poznali, komu připsat trestné body). Družstva obou kategorií soutěžila ve zdravotvědě (my velmi úspěšní), v písemných testech (výborní), jízdě zručnosti (bohužel – trochu obtížnější kategorie) a dopravní hřiště (snažili jsme se).

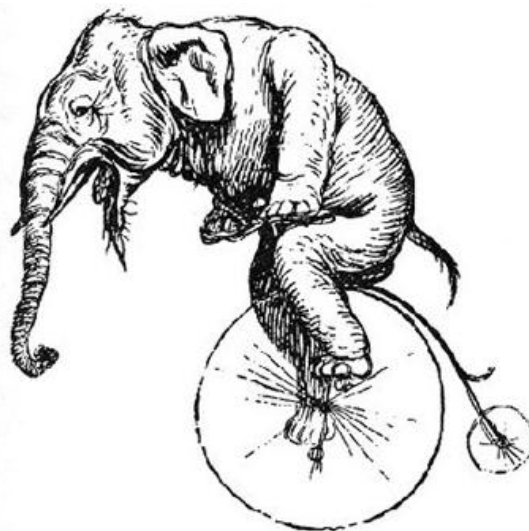
Po náročném dopoledni, kdy všichni jezdili na kolech a plnili různé úkoly, nastal čas na oběd v blízké hospůdce. Po dobrém jídle následovala pauza, kdy jsme s napětím čekali na vyhlášení výsledků celé soutěže.

Naše družstvo (tercie) zvítězilo v kategorii starších a prima (Mášová, Poděšťová, Janík, Mach) skončila na místě šestém. Navíc Lukáš Sopoušek byl vyhodnocen jako nejlepší soutěžící s nejmenším počtem trestných bodů.

Jako vítězové jsme postoupili dále – do okresního kola. Program druhého kola soutěže byl velmi podobný prvnímu, zato ale o něco těžší. V okresním kole se naše družstvo cítilo o něco jistěji, protože už měli zkušenosti z minulého. Ale i přesto to pro nás bylo velké překvapení, když oznamovali, že postupujeme do krajského kola, protože se nám to zdálo snad nedosažitelné. A ještě další prvenství. Tentokrát s nejmenším počtem trestných bodů Pavel. S radostí jsme jeli domů a těšili se na další kolo, které nás uvolnilo ze školy dokonce na dva dny.

Když nastal očekávaný den a my s panem učitelem dojeli do Oslavan na krajské kolo (7. 6.), byli jsme překvapeni a trochu zaskočení, protože to tam vypadalo úplně jinak. Hned po příjezdu jsme psali test na první pomoc (naštěstí nebyl obzvláště těžký), tak trochu se nám zvedlo sebevědomí, které ale rázem upadlo v nepovedeném druhém bodu programu, a tím bylo dopravní hřiště, ve kterém nezazářila většina z našeho týmu a ani jízda zručnosti nebyla perfektní. Ke druhému dni jsme přistupovali tak, že našim cílem bude neskončit poslední. Druhý den se soutěžilo v Březníku - v areálu u Lamberka. Soutěžili jsme v praktické zdravotvědě, psali testy na dopravní pravidla a pracovali jsme i s mapou, která se docela povedla. Pak byl oběd a poté očekávané vyhlášení výsledků. Čekali jsme, že to bude špatné a žádná sláva to opravdu nebyla, ale nebyli jsme poslední. Alespoň víme, na co se příště více naučit a připravit. Závěrem bychom chtěli poděkovat panu učiteli Zemánkovi, který nás po celou dobu soutěže doprovázel.

-Míša Urbánková, Natálka Pešová, Pavel Zmrzlik a Lukáš Sopoušek, 3.C

V květnu a červnu probíhala řada jednodenních exkurzí. Alespoň některé z nich uvádíme.

Anthropos – co jsme se dozvěděli?

Ve spoře osvětlené jeskyni plné tajuplných jeskynních maleb bizonů a lovců sedí žena s bederní rouškou a drží dítě, které právě usnulo. Žena se na něj dívá s láskou a potichu mu žvatlá. Přicházejí muži a nesou zvíře, které ještě nestačili sežrat supi. Všichni se vítají, ale žena vydává zvuk podobný našemu Šššš, aby byli zticha.

Ano, i to se mohlo stát. A s největší pravděpodobností se to i stalo, jak nám ukázal Mgr. Lukáš Šín. Samozřejmě, zahrnul nás spoustou dat, které si nejspíš nebudeme pamatovat, ale jedno říct můžeme - bez těch ‚neandrtálců‘, co prý chodili chlupatí a neurvale halasili (což je ale také jen pověra!), bychom zde dnes nebyli. Naši předci nám vyvinuli mluvidla, mozek, který začal přemýšlet, co a jak, a nakonec se vydal až k Einsteinovi a Faradayovi, s nimiž objevil úžasné věci.

Vynalezli i pocení, což je taky dobrá věc, nemyslíte?

Stejně jako my teď, i oni se před několika miliony let snažili přežít v té zemské džungli – ačkoliv my si ji sami vytvořili, na rozdíl od nich.

Měli k sobě úctu (dokonce i postižené osoby pokládali za někoho posvátného) a prožívali pocity jako my; a už za první republiky v roce 1928 vznikl na počest toho první Anthropos u nás. Muzeum na oslavu člověka jako nejchytřejšího z opic. Ty opice tenkrát věděly, jak se chovat s pokorou k matce Zemi, bohužel - my už na to zapomínáme.

-Eliška Studená, septima

Naučme se javory a vyjmenovaná slova, aneb Pálava 2011

20. 5. jsme si málem uchodili nohy při přechodu vápencového bradla, které dominuje krajině našeho území, které je samostatnou CHKO a také součástí biosférické rezervace Dolní Morava, Pálavy. Fajn procházka za nádherného počasí skrz Pálavské lesy a háje měla jedno obrovské negativum a to čas, kdy se vyráželo, protože některým z nás připadl sraz v sedm hodin jako docela velká překážka. Ta však byla překonána a do autobusu jsme nasedali v čas, i když někteří neuposlechli rady pedagogů a jízdenky kupovali na poslední chvíli.

Z Horních Věstonic, kde jsme vystoupili z autobusu a rozdělili se do skupin, jsme vyšli vstříc nádherné přírodě ozbrojeni pláštěnkami, s jejichž výhodami oproti deštníku jsme byli důrazně srozuměni v poslední hodině biologie. Naše skupina v čele s panem Šebestou byla nejdříve vyzkoušena ze znalostí o Pálavě a okolí, zároveň nám byly ukázány listy různých javorů, jejichž poznávání nás provázelo celým dnem spolu s testem, který jsme dostali za úkol vyplnit. Často jsme se dozvěděli, které z javorů nalezneme v Hustopečích, popřípadě kde a zda vůbec.

Cestou kolem Martinky, o níž nám hned na začátku vyprávěl p. Handl, a dále směrem k Soutěsce, kde byla delší zastávka na svačinu a počítání obsahů listů, což bylo naším dalším úkolem, jsme se pustili do rozhovorů mezi sebou, ale dokonce i s našimi pedagogy. Ale hlavně nesmím říci, že slavní básníci světové literatury, v jejichž básních hledáme často smysl, byli sjetí absintem, který se vyrábí z pelyňku, který jsme na své pouti endemity prosycenou přírodou spatřili, a jejich mozky, písňící nesmysly z halucinací, nic kloudného nezamýšleli, a tudíž je hloupé smysl v básních vůbec hledat. Však ve chvíli, kdy bych to vypustil z úst snad ani neodmaturuji z českého jazyka pro urážku královského majestátu. Proto se o tom nikomu radši nezmiňuji a ani o tom psát nebudu.

Pak jsme ještě navštívili Děvičky, poslechli si několik legend a slyšeli o hradech v okolí. A odtud tadá dolů do Dolních Věstonic, kde se strhl boj o doslova narvání se do autobusu, protože jsme nebyli jedinou školou, která zde měla exkurzi. Tento namáhavý boj skončil ve vydýchaném autobuse s litry potu na podlaze, ale myslím, že to stálo za to. Někteří to určitě přivítali více, než vyučování ve škole a tudíž byl výlet na Pálavu dobře investovaný čas.

Děkuji svým pedagogům, kteří toto uspořádali, věřím, že za všechny účastníky.

(nechci riskovat úspěch své maturity, tudíž se nepodepíši)

-Anonym Jakub Fridrich, kvinta

Před deseti lety jsem absolvovala spolu s kolegou několikadenní kurz outdoorových aktivit pořádaných Prázdninovou školou Lipnice. Když jsem před dvěma lety objevila výzvu účastnit se pětidenního kurzu se žáky, neváhala jsem ani chvíli. Naše gymnázium se tak stalo pilotní školou, která měla kurzem projít. Bohužel, tehdy byl projekt schválen jen pro Čechy. Jaké bylo moje překvapení, když jsem letos v březnu dostala e-mail, že obdobný projekt s názvem Klíčový rok byl schválen pro celou republiku a že ho můžeme absolvovat jako první škola. Moji třířáci mezitím odrostli, a jelikož kurz byl určen pro mladší, vybraly jsme po dohodě s preventistkou třídu kvarta. Mým úkolem bylo pouze žáky dopravit na místo a zase zpět domů, jinak jsem mohla všemu jenom přihlížet. Mohu vám otevřeně říct, že jsem za celou dobu svého pedagogického působení nezažila tak perfektně připravenou a do detailů promyšlenou akci. Inu, Prázdninová škola Lipnice je zárukou kvality. Dnes má doma každý žák DVD se vzpomínkami, což znamená vlastnoručně vytvořené spoty, několik set fotografií, verše věnované lektorům, ale i wordovský dokument, který si za chvíli můžete přečíst. Na konci pětidenního snažení byly rozpracované projekty, které mají za úkol studenti dále dopracovat a realizovat. Na realizaci získají z projektu také finanční příspěvek.

Kvarta absolvovala kurz Klíčový rok

„Opravdu tam musím jet? Mně se tam nechce!“ To jsme si říkali téměř všichni, ale nakonec se z toho stal nejlepší výlet všech dob, na který budeme ještě dlouho vzpomínat.

Vyrazili jsme v pondělí 23. 5. pod dohledem pí uč. Potměšilové, která už v minulosti s Prázdninovou školou Lipnice spolupracovala. Sotva jsme vystoupili z autobusu, čekal nás první úkol. Stali jsme se reportéry, dostali jsme každý papír a tužku a pomocí správně položených otázek jsme měli zjistit fakta o našich instruktorech, tehdy ještě neznámých osobách. Naši trémě navíc ještě přidával fakt, že nás stále vidí bystrá čočka kamery, které nic neunikne. Po krátkém přivítání jsme se mohli jít ubytovat do našich pokojů, kde jsme však moc času za celý výlet nestrávili, ale nikomu to ani trochu nevadilo. Program byl totiž plný všemožných her a neotřelých nápadů. Pro celý pobyt jsme si vytvořili pravidla a dostali jsme i pomyslný dárek, tedy tento kurz v podobě balíku, na který jsme lepili štítky, co bychom chtěli, aby na tomto kurzu bylo a naopak, co bychom tam nechtěli. Výborná domácí kuchyně se však musela někde vyběhat, a tak jsme se přesunuli do vyhlášeného Monte Carla, kde se shodou okolností jela Velká cena F1 a my jsme se stali v rychlé a akční hře jejími aktéry, tedy spíše mechaniky, závodníky a stroji zároveň.

Než jsme na tento kurz odjeli, dostali jsme úkol, aby si každý našel svůj vzor a přinesl jeho fotografii, plakát... Tato tematika se prolínala celým pobytem a vše začalo první den večer galerií. Na této výstavě jste mohli vidět všemožné vzory od Rihanny až po Wericha.

Zajímavé bylo zkusit si tipnout, kdo si vybral jaký vzor a později se dozvědět, co toho kterého člověka (včetně lektorů a paní učitelky) vedlo k tomu si vybrat zrovna tuto osobnost a čím jej inspiruje. Každý den jsme končili rituálem úcty, kde měl každý možnost někomu něco vzkázat, říct, kdo jej inspiroval, čím sebe překvapil nebo čím jej překvapil někdo jiný. Po této teče jsme se vždy rozutekli do svých pokojů a vyčerpání zalehli do peřin. Ale až poté, co jsme došli na řadu do sprch, kterých bylo málo.

Ráno nás vždy příjemný hudební budíček vytáhl z postele na originální rozcvičku. Ať jsme už jako ovečky běhaly do domečku, nebo oživovali zkamenělé polibkem, vždy to byla zábava a nikdo nezůstal bez úsměvu na tváři. Po snídani jsme každé ráno měli tzv. ranní servis, kde jsme se bavili o předešlém dni a zhodnotili jej.

Druhý den jsme měli na programu týmové hry jako např. nízká lanová překážka, vázání mašle ve velkém, přenášení nádoby s vodou pomocí lan a mnoho dalších tvůrčích „týmvek“. Vyzkoušeli jsme si na vlastní kůži, jak fungují ekosystémy a řeknu vám, odchovat a nakrmit např. takovou kunu nebo čápa, to dá pořádnou práci ☺ Ještě udýchání z běhu jsme se rozdělili do skupinek a povídali si o našich vzorech. Mnoho z nás zjistilo, že si ve skutečnosti nepřivezli fotku svého vzoru, ale idolu.

To vše jsme završili procházkou k Býčí Skále, kde jsme s loučemi jednotlivě přicházeli ke vchodu a měli jsme říci, v čem bychom se svému vzoru chtěli podobat a „řict mu nějaký vzkaz“.

Ve středu nás čekala pomoc vesničky Hornodolní Prdelky, která byla utlačovaná místním starostou nedbajícím na přání občanů své obce. Rozdělení do skupinek jsme se naučili mnoha způsobům, jak vyjádřit nespokojenost a nesouhlas a že i jako pouzí občané můžeme něco změnit, pokud se dostatečně snažíme. Naučili jsme se tvořit plakáty, postavit hřiště, psát a přednášet proslovy, sepisovat petici nebo stavět kořenovou čističku. Po

několika drobných hrách na rozehrání před námi stál úkol s velkým Ú. Rozdělení do týmů jsme museli natočit na kameru sociální spoty, krátké scénky, které upozorňují neotřelým způsobem na nějaký problém dnešní společnosti. Téma bylo libovolné, ale čas velmi omezený, už večer nás totiž čekal světoznámý Festival filmových spotů. Na festivalu se vyhlášovalo hned několik cen, a bezpochyby všechny promítané klipy byly skvělé.

Nevěnovali jsme se však jen hrám a zábavě, přišla řeč i na nás a náš třídní kolektiv. Tvořili jsme myšlenkové mapy a povídali si o problémech v našem okolí. Problémy se však musí řešit, a tak jsme pracovali na projektech, ze

kterých ještě mnohé vzejde. Řešenými problémy nakonec byly stav školního dvora, zpřístupnění dětských hřišť, vztahy ve škole a mandloňové sady. Prezentace a dřina však byly protkány sérií her, jako byl např. osel, speciální piškvorky a Buldok. Poslední večer jsme strávili u společně u táboráku a při zpívání u ohně jsme si už začínali uvědomovat, že se nám čas na Švýcárně krátí. Na tomto kurzu jsme se hodně

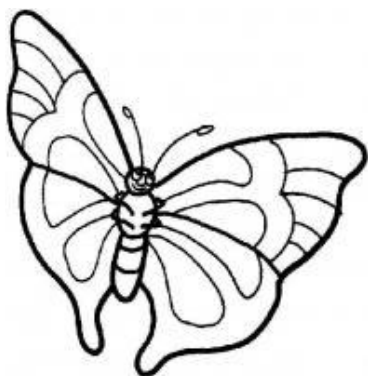

sblížili a to se potvrdilo také poslední den, kdy jsme si říkali, co se nám na kom líbí a jací bychom chtěli být.

„Opravdu tam musím jet? Mně se tam nechce!“ Po pěti dnech, 27.5., znovu ta stejná věta. Tentokrát ale mluvíme o domově. Každý by si pobyt tam prodloužil a znovu viděl tváře našich vedoucích. Nebýt těchto skvělých lidí, kteří se snažili nám od rána do noci (a to vzhledem k tomu v kolik hodin končival program, opravdu do noci) zajistit zábavu a splnit, co nám na očích vidí. Dokonce i na všudypřítomnou kameru jsme si zvykli. Rozloučení pro nás všechny bylo velmi těžké a doufáme, že se snad ještě někdy na nějakém kurzu potkáme.

-Katka Radová, kvarta

A je čas na výlety. Letos se uskutečnil jeden motýlí a spousta jednodenních. Tak si počtete, jaké že to bylo.

Motýlí výlet (Kvinta)

Je středa 8. května, téměř devět hodin ráno. Zatímco ostatní studenti už dávno sedí ve školních lavicích, naše třída včetně paní učitelky Cahové už se s batohy na zádech postupně schází na autobusovém nádraží. A kam že to vlastně jedeme? Rozhodli jsme se, že se na motýla vydáme do nedaleké obce Němčičky, abychom nestrávili moc času cestováním a raději se mohli věnovat různým motýlím aktivitám. K ubytovně za námi přijela i paní učitelka Chrastilová se svým pejskem, který se okamžitě stal středem pozornosti. Ještě před obědem jsme si mohli užívat sportovních zařízení, která jsou součástí tohoto areálu. Někteří otužilci vyzkoušeli i bazén, ostatní si užívali dětských prolézaček a trampolíny nebo jen posedávali okolo bazénu. A konečně oběd... Představa jídla v zemědělském družstvu v nás nevyvolávala zrovna lákavé myšlenky, ale myslím, že kuře nakonec chutnalo všem. Po obědě jsme měli chvíli volno, abychom byli odpočatí a mohli se vrhnout na motýlí aktivity. Nejprve jsme se bavili o zdraví – duchovním, duševním, fyzickém, společenském... V tom nás ale vyrušil neočekávaný déšť, proto jsme se přesunuli dovnitř, kde jsme pokračovali v diskuzích o našich zájmech a o věcích, které máme společné. Nakonec jsme měli nejtěžší úkol – zamyslet se sami nad sebou – v čem jsme dobří, co bychom chtěli nebo v čem spočívá naše osobní kouzlo. A teď už na nás čekala nedaleká bobová dráha. I přes strach, se kterým někteří trochu bojovali, jsme odvalu nasednout našli všichni, někteří se svezli i dvakrát. Všichni už se těšili na večeři, kterou jsme si sami připravovali – opékané špekáčky. Večer jsme měli opět volno a tak jsme si převážně povídali a užívali si pozorování noční bouřky. Ráno už nás čekala jen snídaně, balení, úklid a šli jsme na autobus. Doufám, že teď za všechny můžu prohlásit, že jsme si výlet užili a bylo nám líto, že jsme tu nemohli být déle.

-Eva Vencovská, kvinta

Babiččino údolí

Fakt, že náš třídní výlet se odehraje pouze v jednom dni, jsme po menších protestech přijali celkem bez problémů. 8. června jsme se tedy vypravili společně s 2.A, třídní paní Komínkovou a panem Handlem směr Babiččino údolí.

Začátek naší cesty byl naplánovaný na půl sedmu ranní, není tedy divu, že někteří byli značně ospalí a půlku cesty ještě strávili v říší snů. Na místo jsme dorazili s hodinovým předstihem o půl jedenácté, kdy do prohlídky zbývala ještě více než hodina. Měli jsme tedy dostatek času na prohlédnutí Ratibořického zámku a zahrady.

Prohlídka byla naplánovaná na 11:45 hod. Vcelku milé překvapení bylo, že proběhla zábavnou a zajímavou formou. Celou dobu nás totiž provázeli lidé oblečení do dobových kostýmů. Přivítal nás pán, který nás učil dělat pukrlata (přiznejme si, nám teenagerům se do toho moc nechtělo, ovšem malé děti, se kterými jsme prohlídku absolvovali, byly nadšené), jelikož už nás ve svém altánu očekávala paní Kateřina. Od té jsme se vypravili do mlýna, kam nás odvedl krajánek s kytarou. V mlýně bylo k vidění různé technické vybavení a obydlí mlynáře a jeho rodiny. Po krátké přestávce, ve které stihly obě třídy pořídit fotku u sousoší Babičky s vnučaty, jsme pokračovali dál ke Starému bělidlu, před kterým nás očekával myslivec se svým psem. Svůj monolog si náležitě užil, a potom už nás konečně pustil ke zlatému hřebu prohlídky - k babičce a jejím vnučatům. Babička nám pověděla příběh, vnučka Adélka zazpívala písničku a my se už mohli vydat k poslednímu místu, které prohlídka zahrnovala, k Viktorčinu splavu. Po oddechu a malém občerstvení jsme se vrátili k autobusu plni dojmů.

Po krátké zastávce v Litomyšli jsme nabrali definitivní směr Hustopeče. Na cestě někteří podlehli únavě, někteří si četli či povídali, zadní část autobusu byla ale neúnavná a předváděla chvílemi neuvěřitelné pěvecké výkony, po kterých následovaly výbuchy smíchu.

Myslím, že mluvím za všechny, když řeknu, že exkurze byla zajímavá a poučná a nikdo vyložené námahy ani pozdější únavy nelitoval.

-Míša Krahulová, 1.A

Kořalka, ženy, zpěv. Spousta honiček. Hlasitá hudba. Dupání. Loupení. Lekající střelba z pušky a všude stříkající voda. To vše vás čeká na představení Balada pro banditu, kterou uvádí brněnské divadlo Husa na provázku. Kdo chtěl, mohl jet a zhlédnout.

Balada pro banditu

Dne 18. května navštívili studenti našeho gymnázia pod dohledem paní Růžkové další z brněnských divadelních představení, tentokrát v divadle Husa na provázku. Musíme konstatovat, že představení nakonec předčilo naše očekávání, ještě více než jsme předpokládali.

Scéna je udělaná poněkud netradičně, jeviště je totiž umístěno úplně doprostřed. Tato „vychytávka“ nabízí zajímavé pohledy a také je docela dost možné, že budete díky nešikovné ráně hlavní hrdinky zasaženi mokrým hadrem do hlavy. Účinkující vstupují na jeviště z patrových galerií, které se nachází

přímo mezi sedadly diváků, a do prken podlahy zlověstně zatínají dřevorubecké sekery. Spolu s hudebníky se pohybují přímo v hledišti, což vytváří mnohem větší kontakt s divákem. Veškerá hudba je tedy tvořena přímo na podiu, a to buď hudebníkem ovládajícím klávesy a varhany, nebo samotnými herci. Zvuková podoba představení je navíc trefně doplněna dupotem, jekotem a různými skřeky účinkujících, které pomáhají navodit atmosféru.

Na své si během představení přijde i něžné publikum, jelikož pohled na odhalenou hruď Jana Zadražila, představitele loupežníka Nikoly, je rozhodně příjemný. Režisér Vladimír Morávek, který je za celou hru zodpovědný, se ujal zpracování koločavského loupežníka mírně netradičně, ale hlediště je vyprodané již 38. sezónu. A proč? Protože je to prostě dost dobrý.

-Michaela Rozkydalová a Zuzana Troubilová, 3. A

Věděli jste, že máme na škole divadelní kroužek? Jak by ne, nástěnka ve druhém patře nás o tom informuje. Pokud jste ji nepřehlédli, tak víte, že se blíží premiéra jejich osobitého zpracování klasické ruské pohádky o Mrazíkovi. Máme se na co těšit, já teda určitě.

Divadelní kroužek Habaděj

Už 22. června se můžete i vy, studenti zdejšího gymnázia těšit na dlouho očekávané představení divadelního kroužku Habaděj. Pod vedením paní učitelky Komoňové již od září pravidelně nacvičujeme a chystáme představení podle ruské lidové pohádky Mrazík, s

názvem Kterak děd Mrazík ani v Hustopečích Nastěnku neuhlídal. Nejedná se o klasického Mrazíka, představení jsme pojali vtipněji.

Na jevišti se v hlavních rolích představí Eva Rácová jako krásná a milá Nastěnka a Jarek Stehlík, který se do role Ivánka umí též dobře vžít. Dobří herci se najdou také ve třídách 2.A., 7.C, 2.C a 3.C. V našem kroužku hrají nejen žáci gymnázia, ale i žáci z jiných hustopečských škol. Tu správnou atmosféru dávají představení hustopečské mažoretky Lady Stars, které ho doplňují zajímavými choreografiemi.

Tančit však nebudou jen ony, ale můžete se těšit i na „tanec“ loupežníků. Kluci z 2.A se této role zhostili bravurně. Někteří herci si svoji roli naprosto užívají, jedním z nich je i naše režisérka, paní Komoňová, která se svého postu – Baby Jagy ujala velmi přesvědčivě ☺.

Myslím, že je se na co těšit.

-Petra Kratochvílová, tercie

A je to. Tak nazvala Lenka svůj příspěvek, ve kterém podává svůj pohled na letošní premiéru nové maturity.

A je to

Tak jsme úspěšně odmaturovali. Tedy alespoň ústně. Nová maturita je za námi a před námi cosi nového, do čeho šlápneme a pak se teprve uvidí, co že to vlastně bylo.

Jaká tedy byla ta nová maturita, o které se již dlouhá léta pouze vyprávělo? Inu, celý proces bych přirovnala ke komplikovanému těhotenství se zdárným, pro matku nicméně vysilujícím koncem. Nová maturita vznikala již řadu let. Běžné těhotenství s dobou trvání devíti měsíců překonala hned několikanásobně. Během tohoto čekání proběhla řada vyšetření, od ultrazvuku v podobě schvalování v poslanecké sněmovně až po genetické testy při podzimní maturitní generálce. Všechna vyšetření probíhala na hranici života či smrti a do porodu jsme si vlastně nebyli jistí, zda-li nakonec přeci jen nedojde k císařskému řezu – záchranné brzdě v podobě čistě „staré“, školní maturity.

Ale vše nakonec skončilo happy endem a tak jsme po Svatém týdnu nastoupili do třídy, kde kromě slovníku, map a per nechyběly ani stohy papírů potištěných nejrůznějšími tabulkami s mnoha deskriptory a kde jeden ze dvou zkoušejících dokonce třimal v rukou budík!

A jak tedy probíhala ústní zkouška? Z plechovky jsme si vytáhli číslo otázky a s vlídným hlasem vyučujícího jsme se usadili ke stolu – potítku. Tam se člověk cítí vskutku dobře, výhled na náměstí zajišťuje dobrou podívanou i v případě, kdy vám už nic jiného než pohled z okna nenabízí vhodnější zábavu. Nudíte-li se, k dispozici jsou vám slovníky, tužky a papíry, takže si v případě nouze můžete alespoň nakreslit vlastní karikaturu nebo si můžete vyhubovat v cizím jazyce za to, jak málo času jste věnovali přípravě. Pak vás zavolají k samotné ústní zkoušce. Nevím jak ostatní, ale já měla permanentní pocit nedostatku času. Na srdci jsem toho měla mnohem víc, než co jsem stačila za tu čtvrt hodinku sdělit. A osvědčila se mi jedna velká pravda – pokud člověk mluví samostatně a k tématu, nikdo ho nepřerušuje. Ono vlastně nejtěžší na celé té ústní zkoušce je přečkat ty čtyři hodiny čekání na další a další předmět. Pokud si s sebou vezmete svačinu, není ale co řešit.

Co se českého jazyka týče, probíhala v naší třídě příprava snad už čtyři roky, takže mně osobně připadala maturitní zkouška spíše jako přátelský dialog nad oblíbenou knihou. Vlastně jsme byli zvyklí na hodinový rozbor díla, kdežto u maturity na to máte sedm a půl minuty, takže tolik chyb se tam snad ani „nasekat“ nedá. Pokud si vzpomenete na jméno hlavní postavy, potažmo na rozuzlení celého děje, dočkáte se téměř bouřlivých ovací ze strany učitelů. Působí to skoro, jakoby ani nečekali tak skvělé odpovědi na tak zapeklité otázky, jakoby vy jste byli budoucností našeho národa v samém srdci Evropy.

Ostatně i zbylé zkoušky z cizích jazyků a v mém případě i deskriptivní geometrie se nesly v duchu čistě přátelském.

Další užitečný poznatek jsem učinila během zkoušky z angličtiny. Pokud toho o daném tématu člověk příliš neví, hodí se zabrouzdat do aktuálního dění. Příklad: vylosujete si téma Money and charity (Peníze a charita) a v případě nouze přednesete svůj názor na ekonomickou recesi posledních let. Nebo jako já se u tématu Science and technologies (Věda a technika) rozhovoříte o aktuálním problému jaderné energie a její krizi v Japonsku a Německu.

Po ústní zkoušce jsme měli čtrnáct dní volna, které jsme téměř všichni plánovali vyplnit souvislou přípravou na zkoušku písemnou. Úvaha to byla krásná, nicméně co já vím, snad nikdo ji nerealizoval. Celé dva týdny panovalo slunečné počasí a tak jsme se k didaktickému testu z češtiny všichni vrátili krásně opálení a v dobré náladě. Snad i díky tomu to pro nás všechny nebylo až tak těžké. Pak jsme se ještě v dalších dnech trousili do školy, abychom napsali testy z cizích jazyků. Ty už člověk vnímá docela apaticky, velikým zklamáním pro mě osobně jsou ale slohové práce. Vždy jsem měla za to, že v písemném projevu má člověk prokázat určitou míru kreativity, logického myšlení a schopnost třídění myšlenek. U nové maturity člověk nemá prostor na jakékoliv vlastní sebevyjádření, jen hloupě přepíšete to, co vám někdo jiný zadal. Nemůžete si vybrat, jestli budete psát o školním

výletě, domácích pracích či dovolené snů. Vše řídí pan Novák z Prahy a ten vám také nadiktuje, o čem a jak máte psát.

Jediným zklamáním jsou tedy pro mě osobně slohové práce. Jinak proti nové formě maturity nemám námitek. A proč taky? Ta nová je mnohem snazší než ta původní. V češtině se nemusíte učit celé literární dějiny, v cizím jazyce stačí, pokud těch osm let neprožijete v permanentní agonii. Ostatní předměty nemohu bohužel posoudit, my jsme totiž maturovali ještě napůl „po staru“.

A abych skončila tak, jak jsem začala, musím suše konstatovat: „Maminko, je to kluk. Bude vás stát spoustu peněz, ale jednou, až vyrostete, třeba z něj vyrostete dobrý chlap, co bude budoucím generacím alespoň trochu užitečný.“

-Lenka Vejpusťková, oktáva

Třídy, které jsou na gymnáziu prvním rokem, jsem požádala, jestli by nezhodnotily první rok svého působení ve škole. Stalo se. S jednou chybou z mé strany. Dala jsem klukům z primy, kteří nejeli na výlet, přečíst Mišin příspěvek, aby měli představu, co po nich chci. Dodali mi článek, který se nápadně podobal Mišinu. I po úpravě je to znát. Poučení pro příště.

Školní rok 1. A

Je to už skoro deset měsíců, co jsme poprvé vkročili do této školy. Deset měsíců, které tak rychle utekly, a které bych teď měla zhodnotit.

Každý z nás si určitě vzpomíná na první září, kdy jsme do třídy vkročili celí nejistí a plní očekávání co se bude dít, jak nás ostatní přijmou a jak celý první rok vlastně přežijeme.

Týdny a měsíce plynuly a z několika skupinek individuálních jedinců se postupně začala utvářet jedna velká parta. Jakýmsi základním kamenem byly nepochybně tři dny strávené na motýlím výletě, kde se “prolomily bariéry” a my se začali více poznávat a sbližovat. O pololetí už nám přišlo skoro neskutečné, jaký ostych jsme k sobě měli na začátku roku (učitelé žasli, když jsme postupně odhazovali naše masky andělíčků).

Jednou velkou kapitolou je určitě náš školní prospěch. Každý asi čekal, že učivo bude náročnější než předchozích devět let, každý si musel prvních pár měsíců zvykat na chvílemi poněkud hektické tempo, ale nakonec jsme to zvládli. Někteří hůř, někteří líp, ale to k tomu asi patří.

Teď, skoro na konci prvního ročníku, si říkáme, jak je možné, že ten čas tak letí. Vždyť za chvíli z nás budou “velcí druháci“! ☺ Doufáme tedy, že zbývajících tři roky si

užijeme ještě více, než ten první. Velký dík na závěr patří samozřejmě naší úžasné třídní, paní Komínkové, která má na utvořeném kolektivu a skvěle prožitém školním roku také velký podíl.

za I.A Michaela Krahulová

Školní rok primy

Už je to skoro 10 měsíců, co jsme přišli na tuto školu. 10 měsíců, které tak rychle utekly a které Vám teď zhodnotíme. ☺

Když jsme do této třídy vstoupili, byli jsme plni očekávání, jak nás ostatní třídy přijmou. Těšili jsme se ze společných chvílí a zážitků. Poznali jsme učitele a skamarádili se se svými novými spolužáky, přátelství se rozvíjela. Náš třídní se jmenuje Ctirad Šedý, máme ho rádi a jsme spolu kamarádi. Velmi oblíbený učitel je p. Hanák a pí uč. Hana Potměšilová. Náš první společný výlet byl motýlí výlet, poznali jsme se tam a prolomili tam bariéry – jak se říká. Na tento výlet s námi jel „Šedoch“ a pí uč. Formanková.

Naučili jsme se plno nových věcí a poznatků. Nakonec si už i víc dovolujeme, k učitelům máme plno vtipných poznámek. Jednou velkou kapitolou je určitě náš školní prospěch. Ale docela zvládáme, skoro všichni, mohlo by být i hůř.

Teď, skoro na konci primy, si říkáme, jak ten čas letí. A že už je skoro konec 1. ročníku a že z nás budou za necelé 3 měsíce “sekundáni“!

-Nemeškal Michal, Hytych Jakub a Sůkal David, I.C

Bližíme se ke konci. Příspěvky docházejí. Čeká nás příspěvek o školní kapele Nevers, jeden zajímavý recept a ještě fejetonek na konec roku.

Nevers pod kaštany

Dne 4. června 2011 se ve Starovicích od 20:00 uskutečnila oblíbená akce Big-beat pod kaštany - aneb 103 let kaštanové aleje, kterou pořádá TJ Sokol Starovice. Jedná se o taneční zábavu v příjemném prostředí přírodního areálu u myslivny. Věkem neomezeno, přijít si zpříjemnit první červnový sobotní večer mohli všichni ti, kteří mají v oblíbě kvalitní bigbít (či big-beat, jak chcete).

O ten se postarali „profici“ na domácí scéně, nikdo jiný než kapela Větry z jihu. Důležité je zvolit i neméně kvalitní předkapelu, která zábavu patřičně rozproudí. Na svou „premiéru pod kaštany“ z minulého roku tak navázali nadaní Nevers, kteří zahráli většinu skladeb ze své vlastní tvorby. Počasí se taky rozhodlo trochu pobavit, ovšem na účet všech zúčastněných, kapely především, když

spustilo dvě přehánky ve sledu za sebou. Prání - nepodstoupit akci „kulový blesk“ přesun do sokolovny - se vyplnilo a počasí se umoudřilo. Po pomalejších skladbách na rozjezd nasadili Nevers „silnější kalibr“ a parket začal sloužit prvním osměleným, skalním fanouškům, starým známým i novým příznivcům. Na samý závěr si publikum pochopitelně vytleskalo přídavek a troufám si tvrdit, že se už teď těší, čím je kapela Nevers překvapí příští rok. Další z věcí, kterou si totiž troufám předpovídat je, že se Nevers této akce opět rádi zúčastní.

Návštěvníci totiž nešetřili kladnými ohlasy a naladění atmosférou, kterou předkapela navodila, se mohli plně odvázat na Větry z jihu. Kdo se neodvázal tam, odvázel se doslova; a to o půlnoci na soutěži tříčlenných družstev v přetahování lanem. Poté následovala ještě diskotéka. Alespoň, že se přišlo domů za světla!

Přejeme „Neversákům“ čím dál víc takových úspěšných akcí, za kterých se mohou těšit nejen oni, ale taky publikum. Ať se jim daří a hraje jim to. Pro ně je to zatím možná malý krůček, ale obrovský skok pro současnou - mnohdy pofidérní - hudební scénu! =>

Jako bonus je připojen rozhovor se členem kapely. Na otázky odpovídal kytarista, Libor Böhm.

Libore, této akce jste se zúčastnili už minulý rok, jak bys ho srovnal s tím letošním?

Určitě to bylo jiné v tom, že jsme tentokrát hráli svoje písničky. Lidi říkali, že jsme udělali pokrok. Minule jsme hráli covery a převzaté a sice jsme z toho i minulý rok měli dobrý pocit, ale uvědomuju si, že to asi bylo vtipný a srandovný, kdežto letos už se to dalo označit za hudební vystoupení. Už to celkem hraje, jak říká Radek. (Pozn. autora: R. Žižlavský, kytarista)

Jak započala vaše spolupráce se skupinou Větry z jihu?

My říkáme, že jsou to taková naši „hudební guruové“. Radek Klein, bubeník z Větrů z jihu, dost pomáhá našemu Radimovi. (Pozn. autora: R. Bádr, bubeník) Po každém vystoupení, kde jim děláme předkapelu, se s nimi poradíme: co je potřeba zlepšit, co děláme špatně. Oni, jelikož jsou už dost zkušení muzikanti a mají toho už dost naposlouchaného, vědí, s čím se má jak pohnout a co se má jak udělat; nejenom co se týče toho hraní. Oni vědí, jak udělat správnou atmosféru. Poprvé jsme jim dělali předkapelu právě před rokem na kaštanové aleji, pak jsme před nimi hráli na Štěpánské, ve Velkých Pavlovicích na Aprílesu a letos znova tady na kaštanové aleji. Oni jsou rádi, že někdo tak nějak „přebírá tu jejich štafetu“, věnuje se podobnému žánru jako oni, protože v dnešní době toho už moc není.

Tentýž den jste měli i odpolední vystoupení na Skate-and-race, v čem bylo jiné, než to večer?

Třeba v tom, že nás večer někdo poslouchal.

Chceš tím naznačit, že jste na Skate-and-race sloužili spíš jako podkresová kulisa nebo něco podobného?

Odpoledne nám moc nevyhovovala organizace. Nebylo to domyšlené. Hráli jsme takovým lidem, které bigbít moc nezajímá.

Pokud si tedy volíte místa, kde zahrajete, není prioritní jestli je to klub, nebo velká hala, ale jestli jsou tam fanoušci, kteří vás podpoří, cítíte se tam dobře a máte tam zázemí; co se týče třeba i kvalitního zvukaře atp.?

My jsme si řekli, že od té doby, co se to začalo rozjíždět a dostáváme nabídky na hraní, musíme to víc promýšlet. Dřív jsme byli zvyklí na všechno kývnout, protože jsme byli rádi, že si můžeme zahrát, ale teď už jsme si opravdu řekli, že to musíme promyslet - jestli to má cenu, bude to někoho zajímat. Jednak nás to potom ani nebaví a taky je nepříjemné hrát publiku, které to vůbec nezajímá, když se člověk snaží. Takže už si vybíráme, aby to nedopadlo jako na Skate-and-race, protože, my jsme sice nehráli špatně, ale když nejsou lidi, tak není ani atmosféra. Muzika potřebuje dobrou atmosféru

V posledním článku Salamandra jste psali, že hledáte basáka. Jak to vypadá teď?

Basáka momentálně máme. Těžko bychom asi sháněli ještě lepšího než je teď. Jmenuje se Pavel a velice rychle se na náš specifický styl adaptoval. Je to hned něco jiného, když na tu basu „drnká“. Jenomže je tam problém, že bydlí celkem daleko odsud. Je to nepříjemné. Samozřejmě chápeme, že nebude kvůli každé zkoušce jezdit spoustu kilometrů, to respektujeme, ale zase je blbý, když basák bude na jedné zkoušce ze tří – i když je pravda, že jemu to možná celkem stačí, on se opravdu učí rychle. Basa není tak složitá, ale je důležitá; v muzice dělá ty hloubky. No a basák zatím dojíždí a je ochotný dojíždět.

Z vašeho hraní, které započalo jako koníček se už vyvinul pořádný kůň, kterému je určitě nutné věnovat spoustu času Zkoušíte jenom v M-klubu?

Zkoušíme většinou v M-ku, ale poslední dobou je taková tradice, že před nějakým důležitým vystoupením nebo koncertem se „slezeme“ u Radima ve sklepě a tam zkoušíme. Je totiž něco zcela jiného, když se zkouší na aparát v M-ku a když si vezmeme svůj vlastní, to zní potom úplně jinak. Takže většinou tak den před koncertem si přivezu „apec“ k Radimovi a Radek, jelikož bydlí pár metrů od něj taky a tam zkoušíme.

Děkuji za rozhovor a přeji hodně úspěchů!

Eva Rácová (7.C)

Recept

Začínají nám zrát třešně, tak sem hupsám jeden recept na výborný TŘEŠŇOVÝ LIKÉR, který zvládne udělat každý doma. Trvá to trošku déle, než je hotový, ale prakticky bez práce. Když s tím začnete teď, bude se vám skvěle hodit k sychravému počasí na podzim ☺ Eliška.

Hodí se na to třešně ptáčnice, tedy klasické třešně, které najdete všude.

Omyté třešně vložíme do láhve, zalijeme vodkou nebo konzumním lihem a necháme měsíc stát na slunci. Pak slijeme, přidáme cukr svařený na nit* (množství podle chuti), promícháme a slijeme do lahví. Necháme odležet několik měsíců.

*Např. 250 g cukru krupice zalijeme 250 ml vody, necháme rozpustit a zahříváme na sporáku asi 5 minut za neustálé pozornosti. Trochu nabere na lžici, zchladíme pofoukáním a dáme

mezi ukazováček a palec. Když se po oddálení mezi prsty vytvoří nit, která se hned nepřetrhne, je ‚cukr na nit‘ hotový.

-Eliška, septima

A zase je tu konec roku...

Tento výtvar vznikl jako závěrečná slohová práce z českého jazyka, oblast publicistický styl. Fejeton na téma: A zase je tu konec roku.

„Co ti vychází z češtiny?“ „Jak jsi napsal tu matiku?“ „Co referát do dějepisu?“ „Jak dopadla slohovka?“ – Takové a podobné otázky se ozývají zhruba od konce května na chodbách snad všech škol. A nejen tam. Často se přesouvají i na autobusové zastávky, víkendové výlety a dívky v kavárnách už také neprobírají jen kluky a co si vzít na sebe, ale téma školy se do jejich diskuzí dostává stále častěji.

Od výsledků ve škole se totiž odvíjí i program prázdnin a nikdo nechce „sedět doma jako buchta a nemoci jít na všechny ty skvělé párty“. Sice všichni rodiče říkají: „Učíš se pro sebe. Je mi jedno, jaký budeš mít vysvědčení.“ Ale v praxi to pak vypadá úplně jinak.

Ale – co si budeme namlouvat – i samostatným studentům záleží na tom, jaké budou mít „výzo“, ale neradi to přiznávají, aby nevypadali jako „špti“. Proto všichni poslední týdny školního roku pořádně „zaberou“, konec roku pořádně oslaví a pak se rozprchnou na prázdniny. O prázdninách se pak potkávají na akcích – diskotéky, hody, poutě, narozeniny – a o škole se rozhodně nebaví. Jakoby se s koncem školního roku ze školy stalo zakázané téma. Prostě je tabu.

V září se začíná znova s „čistým štítem“. Prohřešky z předchozích let si nikdo - kromě učitelů – nepamatuje a studenti se zase znovu těší na konec roku. Koloběh školy zase začíná. Jen jsme zase o něco starší a blíž k maturitě. A co bude potom? To ale teď nikoho nezajímá. My už se jen těšíme na prázdniny a doufáme, že „výzo“ dopadne dobře.

Brzy očekávám otázku: „Tak co, jak ti dopadlo slohovka?“

-Karolína

Na závěr jen krátce. Hodně sil do finiše studentům i pedagogům, zapracujme na akademii a pak už všem krásné a pohodové letní prázdniny.

Salamandr – časopis studentů Gymnázia T. G. Masaryka Hustopeče

Červnové číslo vyšlo v pondělí 13. června 2011

Na tomto čísle spolupracovali: Fridrich, Halasová, Hurdálková, K., Hytych, Jakubčíková, Kapková, Krahulová, Kratochvílová, Mušálková, Nemeškal, Potměšilová, Rácová, Radová, Rozkydalová, Studená, Sůkal, Troubilová, Urbánková, Vejpustková, Vencovská, Zmrzlík

Korektury: Hana Potměšilová

Titulní strana: Jakub Šabata

Foto: Zbyněk Surovec

Grafické úpravy: Petr Najman

Online verze na www.gymhust.cz